

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

*Patruljen træner til
litteraturmærket*

NR. 9 * NOVEMBER 1951 * 34. ARGANG

MÅNEDENS VERS

NOVEMBER

*Solen svinder, skyer gråne,
dag og farve dør,
og en nat vemodig måne
står bag nattetågens slør.*

*Blomster falme, blade falde,
det er høst og død,
og de sidste fugle kalde,
og den sidste blomst vi brød.*

*Det er høst i vore sjæle,
det er nat og sorg,
og som genfærd må vi dvæle
ved vor lykkes brustne borg.*

*Tider svulme, tider briste,
livet bruser hen,
og det sidste vi skal miste,
er den drøm vi har igen.*

Johannes Jørgensen

Kære spejdere!

Det begynder lørdag aften med, at I siger til den i hygge samlede familie, at I skal på patruljetur i morgen. „Javel,“ siger den hårdt prøvede mor, og hun gør sig umage for, at det skal lyde frejdigt og glad, og at ingen skal ane, at hun havde glædet sig så småt til en stilfærdig

morgen uden hverdagens jag over sig. „Vi skal nok ordne det hele selv,“ fortsætter I, „altså morgenmaden og en madpakke!“ „Dejligt!“ siger moderen og prøver at bilde sig selv ind, at nu er I alligevel ved at blive store og fornuftige mennesker, „men vær nu søde at finde uniformerne frem og de varme bukser og at pudse skoene i aften.“ „Ja, det skal vi nok,“ svarer I og ligner den personificerede dyd, og aftenen henrinder i familiedyl og lørdagsfredelighed.

Så begynder det søndag morgen med, at vækkeuret skinger, men at ingen hører det uden moderen. Hun prøver at lade som ingenting, men viserne skrider videre på deres vej, og hendes gode hjerte hiver hende ud af sengen. „Nu må I skynde jer,“ siger hun, „klokken har ringet for længe siden!“ Det svar hun får, er egentlig ikke en tak for hendes venlige omsorg, hvis det ikke var søndag morgen, hvis det ikke var søde, små piger, det drejede sig om, og hvis det ikke var spejdere, så ville man tro, at det, der led frem fra tæpperne var en forbandelse! Der går lidt tid. Moderen ligger i sin seng og prøver at varme tæerne og lade være at høre efter badeværelseslarmen, hun prøver at samle kræfter til at være ligeglad med det, som vil komme om lidt så sikkert som noget. Og nu er de der: „Har du ikke set mit bælte? Mit tørklæde er væk, jeg er vis på, at det er det, Lone har på, hun vil ikke lade mig se nummeret! Hvorfor skal jeg have en trøje under, jeg svedte sådan sidste gang og jeg har altså ikke tid til at finde den nu. Ved du, hvor det redningsreb er, som jeg havde med hjem fra patruljemødet? Du må vide det, det er meget vigtigt, jeg får vældig ballade, hvis jeg ikke har det med. Sagde du igår, at vi skulle pudse sko? Det hørte vi slet ikke, det må du meget undskylde.“

Imidlertid er faderen stille og god stået op for at pudse skoene — for familieærens skyld.

Moderen råber, at nu må de ikke glemme at spise morgenmad — men de vræler op ad trapperne, at det kan de bestemt ikke nå.

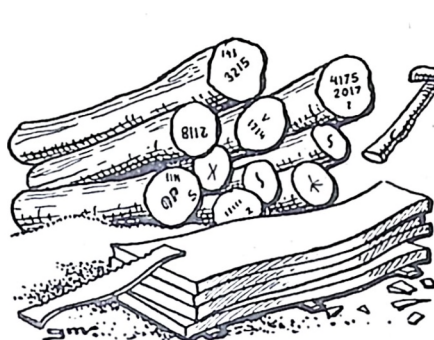
Med et meget lille suk står så også hun op, og mens jagten stadig går om et bælte og et tørklæde, sætter hun morgenmaden frem. Ungerne siger med een mund, at de selv skal smøre madpakken, det har patruljeføreren sagt. Det skal gå stærkt nu. Den fromme far er gået ud for at pumpe cyklerne. Redningsrebet ligger i en havegang siger han ind ad køkkendøren.

Da madpakkerne er smurt, ser der ikke rart ud i køkkenet. Mellemlægspapiræskan er faldet på gulvet, pålæg står over det hele, en kniv med sildesalatrester er stukket i smørret, ostens hul er hulet og ser ud som den har tæring o. s. v. Patruljeføreren må have glemt at sige, at til at smøre en madpakke hører at rydde op efter sig.

Faderen og moderen rydder op. Der er det udtryk i deres ansigter, man kalder „resigneret“. Klokken er et kvarter over 7.

Venlig hilsen til mange.

James O'Flaherty

ANVENDELSE AF TRÆSORTERNE

(Fra Spejdernes Magasin)

De fleste kender de forskellige træsorter, når de står som træer i skoven, men det er også morsomt, at kende dem, når de er opskåret til brug i industrien, samt at vide, hvortil de anvendes. Her følger en lille oversigt.

I. BLØDE TRÆSORTER

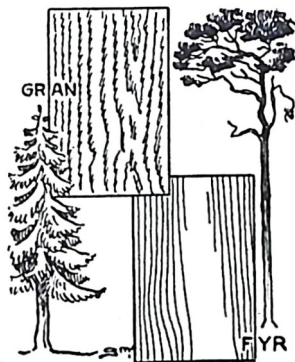
Er lette og hurtige brændere, men dårlige varmere.

Gran:

Er en let og meget lys træsort, hvid i træet og har meget lyse knaster, men yder ringe modstand mod forrådnelse, da der ikke findes kerne i træet. Gran anvendes hovedsagelig til bygningstømmer samt i rund tilstand til pæle ved fiskeriet (bundgarn) og piløtering. Gran er hurtigtvoksende og har overfladerødder.

Fyr:

Er en mere fast træsort og kan kendes fra gran ved den røde kerne, der ligger inde i træet, og den hvide splint, der ligger udvendig i træet. Ligeledes kan fyrren kendes fra gran på knasterne, fyr har mørkerøde knaster. Fyrren har større modstand mod forrådnelse, da kernen ikke angribes så let. Da den danske fyr ikke er særlig udbredt og hovedsagelig findes som forblæste læbælter eller som bjergfyr anvendes den mest til emballage, lejlighedsvis også til tømmer. Fyrren har dybere rødder end gran.

Typisk gran og fyr

Lærk:

Er det kernetræ, der kommer efter egen, hvad angår modstand mod forrådnelse, idet kernen går omtrent helt ud til barken. Lærk anvendes meget i skibsbygningen til bådebord og skibsmaster samt til pæle, der er udsat for forrådnelse. Kendes på, at træet er rødligt og har sorte knaster. Lærken, der taber nålene om vinteren, har dybe rødder.

Lind:

Veddet er let og blødt og nærmest gulligt i farve og er ofte fri for knaster. Det anvendes af snedkere, drejere og billedskærere samt instrumentmagere. Da det ikke slår sig ved temperaturforandringer, er det godt egnet til tegneborde. Lind giver god varme og fine gløder.

Ahorn:

Veddet er helt hvidt og har mørke knaster. Anvendes til finere træarbejder, skeer og traskæring. Slår sig heller ikke ved temperaturforandring. — Ahorn er fint brændsel.

El:

Blød træsort, der for rodels vedkommende har en rød farve og hvidel, der er hårdere i veddet, en hvid farve. Elletræ anvendes til traskobunde, da de er lettere end nogen anden træsort, men også slides hurtigt. Ellebrænde anvendes meget af rogerier til rogning af fisk.

Hassel:

Nærmest som buske. Det tykkere af træet kan anvendes til skafter (godt til lejrarbejder).

Poppel:

Er let og løst i veddet, der har en grumset farve. Anvendes hovedsagelig til tændstikker, men også til redskaber og bremseklodser.

Pil:

Er en grov og løs træsort, der ikke finder megen anvendelse, da det endog er dårligt brændsel, — det knalder. De tynde grene bruges til vidjer og tøndebånd, da de er meget sejge.

Elm:

Et træ, der minder meget om eg. Det har en mørk

kerne, der kan være rødlig eller brun og er ret hård at arbejde i. Elm anvendes i stor udstrækning til møbler og parketgulve, da farven i træet kan spille i mange farver. Elm er et vej- og anlægstræ, der tåler blæst.

Birk:

Er en fin træsort, der er helt hvid i veddet og ofte flammet i årerne, hvorfor det bl. a. anvendes til møbler. Da det tillige er sejt, anvendes det også til vognstænger, drejearbejder og finér. Birk er fortrinligt brænde, der brænder let og varmer godt, lugter ikke og ryger ikke, derfor godt til pejs. Risene gode til koste, og unge birke egner sig godt til lejrarbejde.

Enebærbusk:

Fortrinligt brændsel. Svære grene gode til skafter.

II. HARDE TRÆSORTER

Tunge og langsomme brændere, men gode varmere.

Bøg:

Er en hård lys, gullig træsort, der er letkendelig på de små fine brune pletter og de tætte årer. Bøgen har ingen kerne, men kan have en rød kernelignende farve ind omkring marven, dette er rødmarv og må ikke antages for kerne, da det er mindre modstandsdygtigt mod forrådnelse end det øvrige træ. Træ, der har ligget længe efter, at det er fældet, er stærkt udsat for at rådne og begynder ved marven. Bøgen er et udpræget gavntræ og anvendes meget i industrien: møbeltræ, sveller, børstetræ, skomagerpløkke, træsko, parketgulve, skibsplanker (under vandlinien).

Hvidbøg:

Er en meget hård træsort, der er gråhvid i farven og minder noget om ahorn i udseende. Anvendes til værktøj (høvle, stemmejern og lignende, der er stærkt udsat for slid. Anvendtes i gamle dage til vandmøller). Bøgen er fortrinligt brændsel. Har store rødder.

Eg:

Er det hårdeste træ, vi har, og er meget modstandsdygtigt mod forrådnelse. Egen har en udpræget kerne, der nærmest er brun i farve, og det er da også den, der anvendes. Yderst under barken ligger splinten, der er hvid og ikke står for forrådnelse. Egen har nogle ret store årer, der danner et fint mønster og i spejlet giver nogle fine pletter. Egen anvendes lige fra toppen til roden og bruges til naturhegn, havemøbler, havne- og brobygning, skibsplanker (over vandlinien), parketgulve, møbler, finér. Af barken udvindes garvesyre. Egen er modtagelig for forskellige kemikalier, der farver træet mørkt, ja, helt sort. Således er eg, der har vokset på kalkgrund, mørkere i farven end anden eg og hvis træet (kernen) bliver

INSTRUKTØR

En stilling som korpsinstruktør er ledig og skulle gerne besættes snarest muligt.

Ansøgere må have erfaring i førergerning og være lejrvaante.

Stillingen vil egne sig for førere, der kan få 1-2 års orlov fra deres arbejde, og som er vant til at arbejde selvstændigt.

Løn gives efter alder og kvalifikationer.

Ansøgning med oplysninger om tidligere beskæftigelse og om spejdervirke bedes sendt til

Spejderchefen, Læssøegade 199, Odense.

udsat for salmiak-dampe, bliver det helt sort. Egen spaltes let, varmer godt, men fanger dårligt.

Ask:

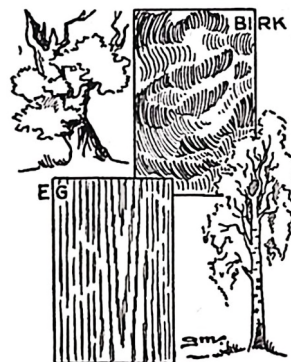
Er en stærk, sejt træsort, hvis farve er hvid med brune årer, der løber lige i træet. Årerne er store og brede. De lange fibre giver træet den sejge egenskab. Ask har ingen kerne, men kan anvendes helt ud til barken. Ask anvendes til skafter, årer, vogndelev, møbler, ski, parketgulve. Er fortrinligt brændsel (selv i grøn tilstand, da der ikke er saft i træet). Godt til lejrarbejder. Godt til fyrbrædt ved ildbor.

Frugttræer:

Er en blød træsort, der er egnet til møbler og snittearbejde. Har ofte krøllede årer og flere farver i kernen. Sød duft og megen saft i træet.

Tjørn:

Sejt træsort, der for de tykke grenes vedkommende kan anvendes til skafter. Tjørn brænder godt og er godt brænde.

Typisk birk og eg

Jeg ved alt

OM HVIDE MUS, SKILDPADDER OG DVÆRGHØNS

og min hane hedder Therese

„— og kan ikke dyret græde og le,
så kan det dog kærligt på mennesket se —“

Jeg har altid holdt meget af dyr. De fleste dyr. Naturligvis ikke hyæner, kvælerslanger og øren-tviste, men ellers.

Da jeg var lille, samlede jeg altid på „zoologi-ske dyr“, mærkelige biller og målerlarver, og havde dem i æsker, hvor jeg troede, de trivedes dejligt på et blad og i en forklædelomme, og hvor jeg hver gang græd gudsjammerligt, når det åbenbarede sig, at de små dyr var døde af min venlighed.

Da jeg kom i første klasse, var der en dreng, som jeg beundrede meget, han havde rødt hår og havde slået en fortand ud på en mandig og tapper måde, og så havde han hvide mus, som han solgte med vældig fortjeneste. Men jeg måtte ikke for mine lørdagspenge købe en hvid mus, for de lugtede, sagde min mor. Men det var nu skæbnens vilje, at vor familie skulle forøges med en hvid mus, for en aften, hvor min far og mor kom hjem fra selskab, sad der en hvid mus på trappen inde i huset. De så på hinanden, og de så på musen, og de havde begge set den, og den var der. De er gode mennesker og ville ikke slå den ihjel, men satte den i stedet for ud i haven; de havde dårlig samvittighed og sov ikke om nat-ten, for hvad kan der ikke ske et meget lille dyr i en stor og meget mørk nat? Næste nat rumlede det frygteligt i vort dukketeater, og så viste det sig, at det var den hvide mus, der opførte et stykke i dekorationer fra Gøngehøvdingen! Hvor den kom fra, hvor den boede, og hvad den levede af, vidste ingen; men den nærrede grænseløs tillid til os, og der var ingen mere, der talte om at ud-rydde den eller bære den ud, tværtimod hørte man sommetider råbet: „Pas på du ikke træder på musen, den sidder lige bag din højre fod!“ Det gik godt en lang tid, indtil der en dag blev konstateret tigerstribede, brune og hvide muse-børn i konfirmationsalderen i huset og umisken-delige spor af musetænder i osten, og så fangede

min far den hvide mus i en glaspotte og gik bort med den, langt bort og satte fælder for de tiger-stribede. Jeg græd inderligt i mange dage, for ingen havde dog set på mig med så meget for-ståelse af mit væsens egenart som den hvide mus!

Jeg græd så meget, at da jeg spurgte en dag, om jeg måtte få 5 kr. til at købe en skildpadde af Peter for, ham med den flotte fortand, der ikke var der, så fik jeg det straks.

Skildpadden var lille og grøn, dens lille skæl-lede hovede så ud, som om den var hundrede år og et par måneder, men den var ungdomme-lig af sind, galoperede med store bump henover gulvet, gnaskede grønne salatblade i sig med smasken og gnasken og havde den fordel, at når man helt glemte den, kunne den leve dagevis bare af sit renommé under en kommode. Den var meget musikalsk, for den trak sig ind i sit skjold og gemte sig, når Susanne spillede „An der schönen blauen Donau“ og kom frem og logrede med halen, når jeg sang: „Jeg er havren“. Alle mennesker beundrede padden og sagde, at den var anderledes end alle de padden, man kunne købe for 10 kr. i en dyreforretning og bære hjem i en papirpose. Ak, havde den ikke været så an-derledes! For en aften, da min far sad og læste avisen efter mænds vane, udstødte han pludselig en underlig hæs gurglen, greb fat i mig med en hård klo og viste mig et billede i avisen, der gran-giveligt var et portræt i legemsstørrelse af min livsens padde. Under billedet, hvor der var en

noje beskrivelse af nogle meget sjældne singalesiske skildpadder, stod der om, hvordan en halv snes af disse muntre dyr på uforklarlig vis var forsvundet fra Akvariet i Charlottenlund. Jeg kunne da nemt give en forklaring og havde da en solesfin samvittighed, for Peter med foruden fortanden, havde jo selv sagt, at han havde „fiskeriet“ til et ekstra akvarium i en bagbygning til det store akvarium, hvor hans far var varmemester. Ingen kunne da undre sig over, at en dreng som Peter, vidunderlige Peter, havde retigheder som ikke var andre dødelige forundt, og at han solgte af dem, var da også kun rimeligt. Peter havde jo for længst købt verdens flotteste vandpistol med 100 træfsikre skud i for pengene, og så vidunderlig var Peter, at på en eller anden måde blev det os andre, der måtte gå ud og sige meget undskyld og aflevere dyrene under tårer og tud og med en fornemmelse af at være rovmordere og indbrudstyre — imens Peter gik i skoven og skød med sin vandpistol!

Så gik der en lille tid, i hvilken jeg kun en overgang havde en kat lukket inde i tørveskuret, indtil den en dag med en hvæsen og alle ryg-hårene rejst røg i hovedet på mig, og jeg følte, at jeg kunne ikke fordrage katte, og jeg lå på et par æg i min seng i håb om at ruge kyllinger ud, men det blev reverenter talt til noget andet, og jeg gik hos en fuglehandler og så på hans papegøje, der kunne de mest udsøgte uartige ord, men den var også meget dyr derfor.

Men så begyndte Peter en ny forretning, han solgte fisk, de hed guppy'er eller gubier, og de var billige. Jeg mødte i skoletiden med et syltetøjsglas og fik formodelst 75 øre tre gubier, der var så små, at jeg var lige ved at tro, Peter havde snydt mig. Men jeg vidste jo, at sådan var Peter ikke. De var alle døde, inden jeg kom hjem, men Peter sagde, at det var fordi, de var taget for tidligt fra moderen, men næste lørdag skulle jeg få tre nye for kun 50 øre. Det fik jeg så, og de trivedes udmærket. På loftet fandt vi et ganske godt akvarium, og da der var gået 6 uger, havde vi 50 små fisk. Susanne foreslog, at vi skulle lave et sardinkogeri og leve fedt af det; men hun er nu så rå og uforstående — tænke sig at spise de fisk, man selv har født!

Jeg har en far af den slags, som i begyndelsen lader kold og uforstående og som taler med ringe-

agt om mine små dyr, selv om de ser kærligt på ham. Men når der der gået nogen tid, kommer der pludselig fra boghandleren en fagbog om dyrenes trivsel og behandling. Sådan gik det jo også her. Med bogen i den ene hånd og et forstørrelsesglas i den anden, begyndte han at studere fisk. Han begyndte sågar at tale med min mor om at anskaffe et stort bur, nej, akvarium med lys og varme og panoramaer og hvad ved jeg, — men hun var streng og sagde nej og fornuftige kedelige ting om skistøvler og en ny gryde. Men så vandt far og jeg noget på en lodseddel, og så kunne min mor jo selv se, at det var skæbnens vilje, at vi skulle have fiskeavl. Det kedelige var bare, at da det fine akvarium kom med sit ovenlys og sin undervarme og sin lufttilførsel, og hvor far for sine lørdagspenge købte sære og dyre fisk af nylon eller neon, eller hvad det var, så måtte jeg til sidst ikke røre ved mine egne fisk, — og det var dog mig, der havde født dem eller da i hvert fald opfundet den leg!

Så var det, at naturhistorielæreren en dag spurgte, om der var nogen i klassen, der ville overtage et dværghønsesepar, som han ikke kunne have mere. Og aldrig er der noget, jeg har ønsket mig mere end dværghøns. Ja det skulle da lige være en lille indisk elefant eller en ged — men jeg tror næsten ikke, jeg ønskede mig disse ting mere end dværghøns! Jeg rakte straks fingeren i vejret, og jeg måtte have dem, hvis jeg kunne hente dem kl. 7,30 næste morgen. På en eller anden måde fik jeg ikke sagt det hjemme, før jeg kom farende med en papkasse, hvorfra det gurgede og gakkede og smågalede og smækkede den ned på køkkenbordet, mens jeg gav mig til at lede efter min skoletaske. Den er altid væk. Og jeg kan ikke forstå, at den altid er væk, for jeg har den da altid med hjem, men der må være nogen, der tager den, for hvordan skulle den ellers snart ligge i tørveskuret, snart i kælderen og snart under min seng? Jeg var noget uopmærksom den dag, for vi havde jo ligesom ikke rigtig talt ud om de høns derhjemme, og min far havde set ud, som om han helst af alt ville have hanesteg til sin søndagsmiddag, og min mor så ud som om, en eller anden grænse var overskredet, og hun ville sige op som mor i den familie.

Da jeg kom hjem, havde min far lavet en udmærket midlertidig hønsindhegning, men høn-

sene var imidlertid væk, min mor var også væk, hele huset var tomt for mennesker. Noget efter kom flere af familiemedlemmerne dog hæsblæsende hjem efter at have været på hønsejagt i samtlige haver hen ad vejen. Det viste sig nemlig, at mine høns var vildhøns, de fløj ganske udmærket og lod sig ikke lukke inde i et bur. Sig ikke, at dyret kan hverken græde eller le, jeg har set en fisk græde, fordi den var kommet til at sluge sin egen unge i stedet for en dafnie, men disse vildhøns de lo, så det skogrede, hver gang de med glade vingeslag baskede ind i den næste have. Til sidst var de havnet i „sure hr. Petersen“s have, og der turde ingen gå ind. Sure hr. Petersen har vejens flotteste have, der er ikke et græsstrå, der vender galt, der er ikke et ukrudt, der tør stikke hovedet op i et bed, og alting blomstrer altid overdådigt, men han ser lige sur ud. Min mor siger, at han har komplekser, de må i så fald være meget bitre. I hans bede gik nu hanen og skrabede og hønen stod og spiste ugenert af en pragtfuld Mac Arthurrose i vildeste ud-spring. Og så sagde min mor ubarmhertigt: „Elisabeth Charlotte! Det her må du selv ordne. Nu har vi jaget de høns hele formiddagen. Meget kan du få mig til, men ind til hr. Petersen går jeg ikke og siger, at vore høns kradser i hans ula-stelige bede!“

Det lille ord „vore“ gjorde mig godt om hjertet, så havde hun nok alligevel ikke sagt op som mor hos os, og det ville vi jo trods alt være kede af.

Hønsene så allerkæreste ud, som de gik i hr. Petersens have, eftersommersolen skinnede i hanens hale, og han lagde hovedet på skakke og fortalte sin hønnike, at de var kommet til Slaraffenland, og hun lagde også sit hoved på skakke og bad ham smage på roserne, og hanen skrabede og kradsede, så mulden røg ham om kammen, og han kan skrabe en del, for han er af den ædle race, der har fjer langt ned ad tærerne. Jeg følte hjertet synke dybt ned under bukseelastikken, men min hane, min bedste skat, lange tiders ønske, skøn at skue, mandig at betragte, måtte jeg have. Hr. Petersens låge er forsynet med mange kroge og låsemekanismer, og der er pigtråde foroven. Gangene var som vanligt nyrevet, jeg vidste ikke, om jeg skulle gå på dem eller de nyslåede plæner. Jeg valgte havegangen

som det normaleste. Jeg gik på tå. Jeg fandt den frygtede på den anden side af huset, og jeg gik lige hen til ham og sagde med en fornemmelse af, at min sidste time nu var kommet — ja, han stod jo tilmed med en blank økse i hånden og huggede brænde —: „Hr. Petersen, mit navn er Elisabeth Charlotte. Undskyld, men det er det. Og der er sket noget forfærdeligt.“ „Hvad er det, du siger? Tal så man kan høre det.“ Og pludselig forstod jeg, at al hr. Petersens surhed måske bestod i, at han ikke hørte, hvad man sagde til ham, og i at hans gebis sad så dårligt, at det blafrede, når han talte! Og så fik jeg mod til at råbe af alle livsens kræfter mit ærinde en gang til. Om jeg så havde sagt, at en struds havde lagt æg i hans havegang var han vist ikke blevet mere forbavset, men tilsyneladende ikke vred. Han gik med mig om i forhaven og så på hanen og hønen, der stadig spiste roser, som var det nu deres livret, og så sagde han til min forbavselse, idet han dog flere gange måtte skubbe gebisset på plads: „Den har smag, den høne! tænke sig at spise Mac Arthur og lade præsident Hoover være, hvad den være vil! Det var et meget smukt par. Sådan et par kunne jeg godt tænke mig.“ „De vil måske have et par aflæggere?“ skingrede jeg i stor gru for at han ville beholde disse som gidsler. „Ja, det kunne jeg egentlig godt tænke mig, de kunne få en gård her bag huset. Jeg synes, den hane ligner min afdøde kone Therese på en prik, hun var også meget smuk!“

Og sådan kom min hane til at hedde Therese; for at det ikke skal være forsmædeligt for den at bære et pigenavn, har vi givet den titlen: han-hanen, og det kroer den sig vældig ved.

Hr. Petersen kommer og giver gode råd, han siger, at de skal have 60 g kogte kartofler hver dag og gerne upolerede ris. Og de skal have mad

på klokkeslet. Han dyrker salat til dem og spiser selv de dårligste blade og lader dem få hjertebladene. Vi er blevet vældig gode venner, „sure hr. Petersen“ og jeg, og vi taler meget om de aflæggere, han skal have en dag.

Og min far er begyndt at købe litteratur om hønsepasning og hønseavl og kyllingebure, og min mor har selv læst en bog, hvori der står, at høns er hjemmets lykke.

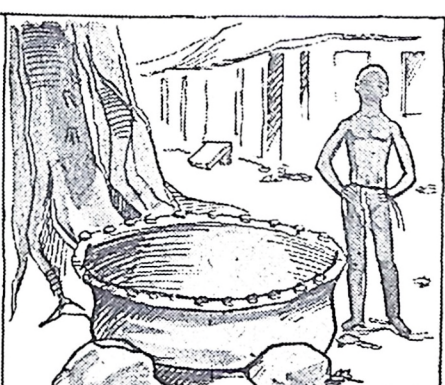
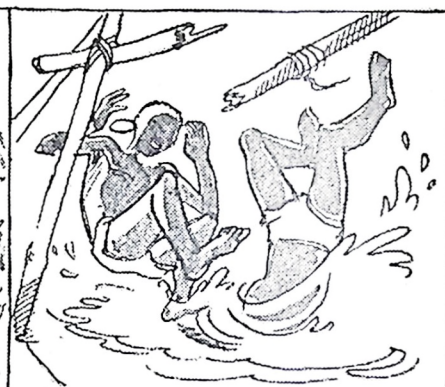
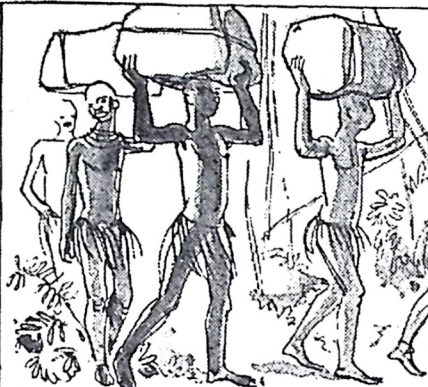
A. H.

Robert Baden-Powell's liv og levned

copyright

Negerkongen Premph fortsatte med sine menneskeofringer trods englændernes forbud. En ekspedition skulle sendes til hovedstaden Kumassi for at bringe ham til fornuft. B.-P. blev sendt til Afrika og skulle organisere et korps på ca. 12.000 indfødte, der skulle rydde vej i urskoven og bære oppakningen.

Skont negrene var store og stærke, manglede de udholdenhed og gav op for den mindste vanskelighed. Brobygning havde de ikke begreb om, og de var bange for mørke. Trods alt lykkedes det at rydde vej til den egentlige ekspedition. Kong Premph blev taget til fange uden blodsudgydelse, og det store kar, der havde været brugt til menneskeofringer, blev bragt til et museum i England.

En spejder er sparsommelig og ordentlig

Havde du alle dine ting med hjem fra korpslejren i sommer?

Ikke alle kan svare ja, for her på korpskontoret i Odense opbevarer vi uniformsgenstande, klæder, lagenposer, madrasvår, håndklæder, sko, støvler, spisegrejer, sangbøger o. m. a., blandt andet også værdigenstande som ure og penne.

Fristen for henvendelse om glemte ting var sat til 15. oktober. For at give jer endnu en chance opbevarer vi hittegodset indtil 15. december. Og hvis I skynder jer at henvende jer til korpskontoret i Odense, giver en udførlig beskrivelse af den glemte ting, og hvordan den er mærket, og vedlægger svarporto, skal vi sende den pr. efterkrav, hvis den findes, og ellers give jer besked om, at den ikke er mellem hittegodset.

Vi har talt om noget, vi måske kunne gøre bedre

„Hvad skal vi lave i dag?“ spørger Paw, idet hun sjopper hen over det lyse tæppe og planter sin sjadskvåde cykelkurv på mit nybonede parket.

„Sikken et vejr,“ siger Susan og smider en dryppende hue på mit bord, mens hun ryster sin regnfrakke og vandrør ud for at finde en ledig knage i min diminutive entré. Gitte smider sig i en stol, Dumbo, der har så meget omtanke, at hun er på strømpefødder stikker tærne ind i rillerne på radiatoren. Det tegner til at kunne blive et hyggeligt førermøde. Døren går ustandselig, og nye mennesker ankommer, der lyder muntre tilråb, nogle husker at sige goddag, andre ikke — kort sagt, man gør alt for at føle sig hjemme, og det sætter jeg selvfølgelig meget pris på. Der sludres om den sidste week-end, om vejret, skolen og fremtidsudsigterne set fra de forskellige synsvinkler, alt imedens man kigger på billeder og blade, der ligger fremme og roder vældigt.

„Jeg er ked af, at måtte sige det, men der er nu ikke meget stil over jer.“ Man ser forundret på mig og derefter kritisk på hinanden. „Hvad mener du med det?“ spørger Paw, og nu har hun sit du-har-altid-så-meget-at-udsætte-på-os-udtryk på.

„Det er sikkert mig, der er gammeldags, men der er nu visse omgangsformer, der er medvirkende til at gøre tilværelsen mere tillokkende, ikke bare sådanne almindeligheder som at sige goddag og farvel og tørre benene på måtten (en og anden kaste et stjålet blik hen på de ret tydelige sporingstegn mellem entréen og gulvtæppet), det er måske heller ikke så meget jeres påklædning (av, det var vist heller ikke helt godt) eller den gratie, hvormed man kaster sig i møblerne, som det er den omtanke og det hensyn, man viser andre. Dette, at man levner en plads til de andre overtojer, at man giver sig tid til at hilse på alle, at man ikke straks tilkæmper sig den bedste stol — kort sagt, at man er lidt mere vi-indstillet end ens medfødte egoisme normalt tillader.

Der lægger sig en lidt pinlig tavshed over forsamlingen.

„Du har ret, vi er vist lidt formløse, men du har jo altid selv sat pris på, at vi omgikkes jævnt og naturligt uden stram honnor og rejsen sig op og stå ret i tide og utide,“ indvender Gitte.

„Altid, er vist ikke helt korrekt,“ mener Ki, „for der var da virkelig engang, hvor du gjorde dig hæderlige anstrengelser for at lære os at rejse os op, når du kom ind og alt det der.“

„Ja, der var jo engang, hvor jeg mente det var min pligt at lære jer det, men I har i visse retninger været uhyre tungnemme, og jeg kunne ikke selv fordrage det heller, så holdt vi op med det, men derfor skal jeg ikke nægte, at jeg sætter pris på, at der er en siddeplads til

mig, når jeg ankommer til tropsmødet, ligesåvel som jeg synes, at det er rimeligt, at der er en til hver af de andre „gamle““.

„Og hvis vi glemmer det,“ siger Ingrid, så er det jo bare, fordi vi ikke tænker på det, og I kan jo bare sige det.“

„Det forringer jo fornøjelsen lidt, hvis man først skal tigge om en taburet, kan I ikke se det? Og var man altså en stilsfærdig og beskeden natur kunne man vel risikere at stå op under hele mødet. Det ville måske være en god idé, om jeg satte mig ned på gulvet, så kan det være, der var en eller anden, der opfattede meningen.“

„Du har nu altid haft nogle raffinerede metoder i den retning,“ siger Trads. „Kan du huske, da vi glemte at hilse på dig til tropsmødet på fælleden, men bare stod og sludrede i små klynger, indtil du med høj røst forkyndte, at nu skulle vi prøve noget nyt, hvorfor du sendte os helt tilbage til udgangspunktet, og bad os komme en gang til, og lade som om vi ikke havde set hinanden, siden vi havde været i pinselejr.“ De smiler alle lidt flove ved mindet om hin gang, og jeg kan se dem for mig stående for enden af den lille vej, usikre med hensyn til meningen af mit påfund. Hvad skulle det gøre godt for, hvorfor skulle de nu ankomme en gang til? Det var Trads, der hviskede løsningen i øret på dem, og med hinanden under armen i en lang række kom de frejdigt tilbage, mens de råbte „Goddag og tak for sidst,“ mens de hurtigt snurrede rundt og fnisede fjollet og flovt.

„Ja, det mest fjollede ved det hele, var vist det, at jeg også blev flov, men det kan I vel ikke begribe.“

„Nej, det må have været på vores vegne, men du måtte da vide, at når vi ikke sagde goddag, så var det ikke, fordi vi ikke ville, vi tænkte vel bare ikke på det, og det er jo, når det kommer til stykket, en forms sag, er det ikke?“ spørger Lilleputte.

„Det er noget med at være velopdragen eller ikke,“ mener Dumbo.

„Både ja og nej, jeg tror også det er et spørgsmål om, hvad man har lært hjemmefra, men det der betyder noget er jo det, vi lægger i det. Selvfølgelig er det dejligt, når I husker at sige tak for tur, inden vi skilles, men hvis man ikke lægger lidt glæde i blikket samtidig, er der jo ikke så meget sjov ved det. På den anden side, hvis man virkelig er glad for en god tur eller lejr, føler man jo i reglen trang til at vise det over for dem, der har stået for arrangementet.“

„Det, det kommer an på, er jo i virkeligheden, om man holder af hinanden, og om man gider vise det,“ siger Susan.

„Ja, og om man gider prøve på at kunne lide hinan-

den," indskyder jeg. „Tænk på det stakkels nye menneske, hvordan ser I på hende? Monstrer I hende kritisk fra top til tå, eller prøver I på at få hende til at føle sig hjemme ved at tale venligt og være hjælpsom og kammeratlig med det samme.“

„Ja, det er egentlig fjollet, at man ikke tænker mere på alle disse små ting, der betyder så meget for andre, sådan noget med årstjerner, fødselsdag, konfirmation og eksamen, det kan aldrig huske, undtagen når det er mit eget, så bliver jeg altid så skuffet, når de andre har glemt det," kommer det eftertænksomt fra Ingrid.

Hundrede små, forsomte ting og glemte årstjerner dukker op og prikkes min samvittighed, samtidig med at en lille mindelse om mit sidste spejderjubilæum, der var så stor en dag for mig selv henslæbtes i en trostesløs, grå forglemthed. „Hvor kunne vi være meget rarere ved hinanden, hvis vi ikke altid glemte og ikke „tænkte på“.“

„Men du begyndte at snakke om stil og form, alt dette er jo altsammen noget med hjerte," mener Gitte, „men når man ikke altid formår at vise hinanden den varme, man burde, er det så ikke lige så tit generthed, som det er tankeløshed?“

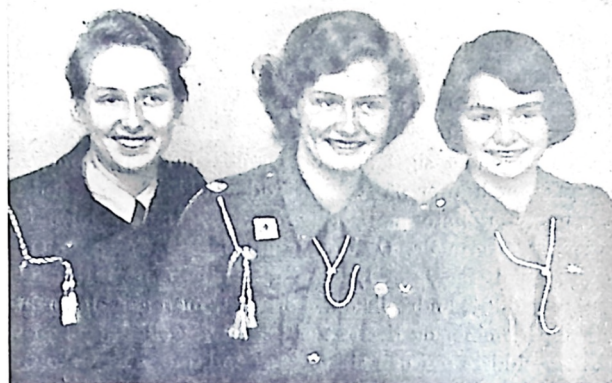
„Der er nu også nogle spejdere, der tager alt som en selvfølge, jeg kender et par stykker, der ikke ville drømme om at sige tak for i dag, når de går fra et patruljemøde, jeg har holdt, tværtimod mener de vist, at jeg skal være glad for, at de kommer, og jeg ved godt, at jeg burde måske sige det til dem, men jeg kan ikke lide det." Ingrid ser lidt trist ud ved tanken.

„Man kan da ikke bede folk om at takke en selv," mener Dumbo.

„Det kan være meget svært, når man er patruljefører, ja, fører i det hele taget, men måske man kunne forklare dem, at man også kun er en slags menneske, der kan lide at mærke, om andre er glade for det, man går og laver for dem, at det måske ville virke opmuntrende, hvis man mærkede det, eller at man omvendt mistede lysten, hvis man havde på fornemmelsen, at folk var komplet lige glade. Og så er der jo endelig det, som vi aldrig må glemme, at de fattigste mennesker her i verden er dem, der aldrig har lært at være taknemmelige for noget som helst, dem der tror, at alt hvad der gives dem, er deres ret og bare er sure, når noget går dem imod. Men taknemmelighed er som bekendt noget man skal lære at føle og vise, når man har lært det, er man blevet meget rigere.“

kat.

Kan I stikke dem?

Kirsten

Merete

Hanne

I. Absalon har tre søstre Valt, der alle er førere, nemlig Kirsten Valt, der er tropsfører. Merete, der er seniorfører og Hanne, der er patruljefører. Og så har deres mor også været aktiv tropsfører.

Er der nogen, der kan overgå familien Valt i spejderaktivitet, så lad os se et billede af dem her i bladet!

Red.

Udkommet her i efteråret er:

Hos Jespersen og Pio:

„Arne Kongedatter“, Bodil Holm, 5 kr.

Gyldendal:

„Kil på, Pelle Haleløs!“, Gösta Knutsson, 3,50 kr.

„Ung Pige i Schweiz“, Gudrun Cavin, 5,00 kr.

„Fest på en hverdag“, Evi Bøgenæs, 5,00 kr.

„Vira“, Inger Bentzon, 5,00 kr.

„Peter Plys og hans venner“, A. A. Milne, 5,00 kr.

„Ungdommen banker på døren“, Valborg Dahl, 5,00 kr.

„Odysseus's rejser og eventyr“, Morten Pontoppidan, 6,50 kr.

Bureau for Skolekomedier, Grundtvigsvej 34, København, V. H. P. Skårup.

„Hvad Fatter gør er altid det rigtige“ (ca. 10 minutter, for mindreårige).

„Odysseus“ (ca. ½ time, noget større børn).

Hvem kan hjælpe Kirsten Bak Jensen med at finde en grå gabardinefrakke, der er blevet væk på Rohden? Frakken findes ikke på hittegodskontoret i Odense, hvor der ellers findes mange gode ting. Frakken er forsvundet, da Kirsten Bak Jensens telt blev taget ned, hvilket skete på Hammel trops lejrplads. Frakken er grå, i lommen lå et lommetørklæde, mr. P 114, men om frakken også er mærket forlyder der intet om. Frakken var god og næsten ny og voksen størrelse, og ejermænd vil blive mere end glad, hvis der er nogen, der kender noget til den historie og kan hjælpe hende til frakken igen. Adressen er: Kirsten Bak Jensen, Elmevej 3, Hammel.

FIK DU LÆST?

På den tid, da dette skrives, er der kun udkommet meget få nye bøger i efteråret. Vi må lige nævne de nye udgaver af Peter Plysbøgerne, som slet ikke er til at stå for. Alle blåmejser bør stifte bekendtskab med Peter Plys, Grislingen og Ninka Ninus og de andre kammerater i skoven. I England betyder Peter Plys lige så meget næsten for blåmejsere som Junglebogen for ulveungerne. Blåmejsere kan sikkert hente mange gode idéer der til efterårets ture.

Lad os benytte tiden, til de nye bøger kommer, til at se, om vi fik læst alle de gode bøger fra sidste år og fik anskaffet de bedst egnede til tropsbiblioteket eller til bogsamlingen derhjemme.

Interesserer I jer for fugle? Mon ikke?

Hans Hvass har skrevet den nye udgave af Korchs danske atlas om „Strandens, markens og mosens fugle“. Den er helt uundværlig med billeder og beskrivelser af alle de fugle, I ser omkring jer på turene. Tag den frem både før og efter

turen og tag den for en sikkerheds skyld med i lommen.

Slutter I patruljemødet af med en lille hyggestund omkring en bog? Prøv det ellers i vinter og få så fat i „Mit skatkammer. Verden er så stor“, den indeholder udsnit af de allerbedste børnebøger fra mange forskellige lande. Serien er elsket af svenske børn, og nu kan vi glæde os over, at den bliver omplantet til dansk. Foreløbig er kun bind 4 udkommet, men hold øje med det næste, det kommer nok inden jul. Det er nok en dyr bog, men I kan glæde jer over de dejlige historier igen og igen, og der er fine illustrationer til de fleste af fortællingerne, der i dette bind nærmest er for de mindre spejdere, men efterhånden kommer der noget for jer allesammen.

Kig efter på denne plads i de næste numre af „Pigespejderne“, så vil du finde lidt om de bøger, der er værd at lægge mærke til for de spejdere, der vil læse lidt mere og andet end bare pigebøger, som ofte er lige så hurtigt glemt, som de er læst.

Fib.

7. REJSEBREV

7. rejsebrev. 20 somil sv for Manila, Philippinerne, i juli 1951.

Nicobarerne — et mørkt kapitel i dansk kolonihistorie.

Sidste gang, I hørte fra Galathea, stod vi for at skulle aflægge besøg på Nicobarerne, der ligger i det Indiske Ocean mellem Burma og Sumatra. Disse frugtbare, tropiske øer er indbegrebet af tragedie og fejlslagne forhåbninger i dansk kolonipolitik. Igennem lange perioder var der fremgang og økonomisk opblomstring i de øvrige gamle danske tropiskolonier, Guldkysten, Trankebar, Serampore og Vestindien (af hvilke vi jo allerede har besøgt de tre førstnævnte med Galathea). Men intet af de ialt fire kolonisationsforsøg, der fra dansk side foretoges på de frodige Nivobarer, blev af lang varighed — hver gang måtte selv den stejleste pionerånd give op over for

Eftertryk, også i uddrag, forbudt.

den frygteligste af tropernes sygdomme, malariaen, der hernede rasede i en form af den særligt ondartede Nicobarfeber, og først i de seneste tiår har man fundet virkeligt effektive midler mod denne svøbe.

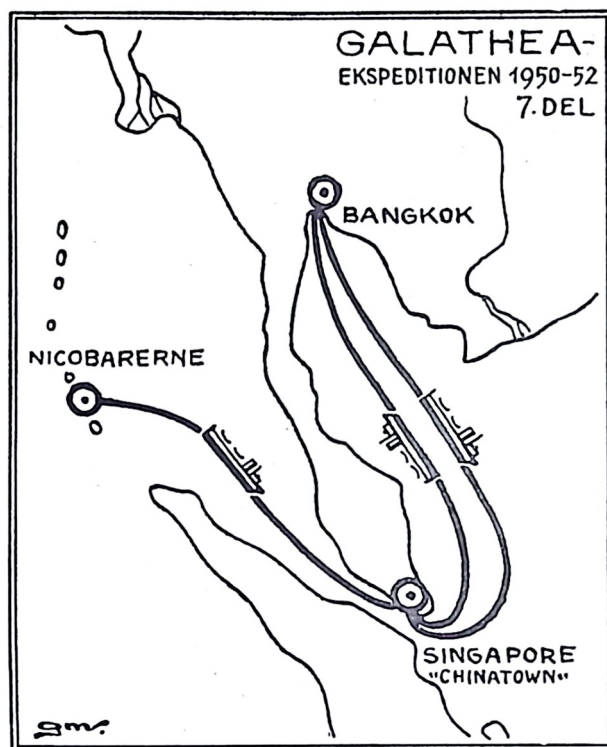
Øgruppen omfatter 12 beboede og 7 større, ubeboede øer, der tilsammen dækker et areal som Lolland-Falster. På de steder, hvor den tropiske regnskov er ryddet, dyrkes især kokos, tobak og betel. Befolkningen består i det væsentlige af malayer, og helt op til vore dage har Nicobarerne bevaret deres tro på ånder, ivi'er, som de mener er de dodes sjæle. Når et menneske dør, kan det ske, at hans ivi tager bolig i en af de overlevende, hvilket viser sig ved angreb af malaria eller lign. ulykkelige hændelser. For at beskytte sig mod ivi'erne, anbringer man trolde- og menneskelignende træfigurer i hytterne, og man giver den døde hans ejendele samt føde og drikkevarer med i graven for derigennem at lokke ivi'en til også fremtidig at forblive hos den afdøde.

For rigtigt at understrege overfor den frygtede ivi, at det slet ikke kan betale sig for denne at hjemsege de overlevende, vedtager disse at afholde sig fra et eller flere af de daglige nærings- eller nydelsesmidler; sønnen spiser f. ks. ikke fisk, en af dotrene ikke bananer og en anden datter ikke den nicobarske nationalret, en slags pasta af skruepalmens frugter, en onkel, der er ivrig ryger, holder sig fjernt fra tobak, og en nær ven forsager heroisk den højt elskede palmevin. Denne påtvungne afholdenhed varer så, indtil der kan afholdes en dødsfest for den afdøde, hvorom jeg skal fortælle nærmere senere.

Galathea ankrer i Galatheabugten —

Forinden vil jeg ganske kort berette lidt om vore øvrige, mangeartede oplevelser på disse, den dag i dag meget lidt kendte øer. En smeltende hed majmorgen løb Galathea ind i Nancovry havn, en stor bugt eller rettere et sund mellem de to øer Kamorta og Nancovry. På begge sider af dette sund, der med sine mange vige danner en fortrinlig naturlig havn, havde der for 100—200 år siden på forskellige tidspunkter ligget danske kolonisteder. Omgivelserne så ud som dengang, og det var sært at tænke på, at disse idylliske, skovklædte næs og frodige bakke drag havde været vidne til så mange landsmænds hurtige eller langsomme hentæring under en brændende tropesol og i en fugtig, febersvanger luft ...

Vi var i land på de steder, hvor kolonierne havde ligget, for at se os om, fotografere og indsamle dyr og etnografiske ting til Nationalmuseet. Ved hjælp af beskrivelser i gamle bøger lykkedes det os at opspore fundamentene af husene fra en kolonisation, foretaget af herrnhuterske missionærer i 1770'erne og 80'erne. Tætved boede dronningen, herskerinden over landsbyen Malacca og den fornemste person på Nancovry og omliggende øer. Det var en venuesæl dame, trivelig og tandløs, som blev lykkelig

over foruden mange andre gode sager at få foræret et fint navneskilt med ordet GALATHEA i (næsten) guld-bogstaver til minde om vort besøg. Hun kvitterede ved at skænke os store mængder af frugt m. m. samt to udriggerkanoer, den ene endda med sejl og underskrev sig i skibets gæstebog med et fint fingeraftryk — det var nu hendes måde at „skrive“ sit navn på!

Den følgende eftermiddag ankrede Galathea op i Gala-

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

theabugten, som ligger på sydkysten af øen Stor Nicobar. Bugten har sit navn fra den gamle, danske korvet Galathea, der for godt 100 år siden gik rundt om jorden, og hvis opgave det bl. a. var at udforske Nicobarøerne med et nyt dansk kolonisationsforsøg for øje. Dette forsøg blev da også foretaget, men fik et lige så trist forløb som de tre foregående, og nogle år senere, i 1869, overlodes Nicobarerne uden vederlag til englænderne.

Vi forsøgte forgæves pr. båd at trænge op ad Galatheafloden, der for 100 år siden var blevet udforsket af 30 mand, der alle bagefter var blevet syge, og fire havde endda måttet betale med livet. Trods den svære donning, der stod ind i bugten, lykkedes det os dog at komme i land, og vi var nogle stykker, der kiggede længselsfuldt op ad den brede Galatheaflod, der kom dovent glidende inde fra Stor Nicobars endnu i 1951 ganske ukendte indre.

Endelig gik vi den næste morgen i land på en lille ø, Kondul, hvor vi var løbet ind for at købe endnu en ud-riggerkano. Ikke alene lykkedes det at erhverve en stor, pragtfuld en for den enorme sum af 37 kr. og 50 øre i danske penge, men derudover fik vi for gode ord og ringe betaling tiltusket os en meget fin etnografisk samling af de tidligere omtalte træfigurer (enkelte i legemsstørrelse!), husgeråd, våben m. m.

Til kranie-dødsfest i Moshoit!

Det var, mens vi lå natten over i Nancovry, at 12 af os havde det enestående held at få tilladelse til — sammen med en engelsktalende tolk — at aflægge besøg ved en dødsfest, der afholdtes til ære for en rig mand, der var død et års tid i forvejen. Efter en dramatisk natlig motorbådstur ca. 15 km op langs Kamortas østkyst, hist og her gennem snevre kanaler i koralrevene, ankom vi til landsbyen Moshoit, hvor festen afholdtes. Den sidste sejlads ind over revet foregik i fordums krigskanoer med høje, udskårne stævne og smykkede med flag og vimpler. Mens vi langsomt gled mod land, dukkede lidt efter lidt et malerisk og fremmedartet sceneri frem af det fløjlsbløde mørke. Belyst af det flakkende skær fra talrige fakler stod et stort antal mørkhudede nicobaresere i strandkanten for at tage imod os. Bag dem bojede de skønne kokospalmer sig graciøst over de store, bikubeformede hytter, byggede på høje pæle og tækkede med palmeblade. Og det hele spejlede sig i det blikstille, natsorte vand, der endnu skilte os fra kysten og eventyret.

Efter at være kommet i land hilste vi på værten, en søn af den afdøde, og overrakte ham vore gaver, hvorpå han førte os til den blomstersmykkede hytte, hvor festen holdtes. Hvad vi her fik at se, var så fantastisk, at jeg flere gange måtte benytte det gamle trick med at knibe mig i armen for at forvise mig om, at jeg ikke drømte. Belyst af kokosolielampers svage skin sad i to rundkredse på det rummelige gulv 14 kvinder og unge piger samt en

Kranie af vor værts moder

enkelt mand i skræderstilling, og i skødet holdt hver af dem et kastaniebrunt, men iøvrigt velbevaret menneskekranie! Kun kranienes uhyggelige ansigter med de tomme øjenhuler samt nakkerne var synlige. Resten var dækket af brogede tøjer, der i flere lag var viklet om kranierne.

Men mærkeligst var dog hovedbeklædningerne. De fleste kranier havde en lagkagelignende hovedprydelse af flettet bast, beklædt med rødt og hvidt tøj og forsynet med et stativ, hvori der hang en udsøgt samling af sølvskeer, papirsblomster, armbånd, gennemhullede monter, et enkelt sted et bundt sikkerhedsnåle og i et andet tilfælde et bundt nøgler. Andre kranier var prydet med de hjelme, der bruges ved nicobaresernes fægtekampe, et enkelt bar en med sølvskeer dekoreret tropehjelme, og endelig var et, sandsynligvis særlig fornemt kranie, forsynet med — en sort europæisk høj hat af den gode gamle slags.

Vi fik udpeget kranierne af værtens far og mor samt en afdød søster og fik at vide, at den eneste siddende mand i skødet havde kraniet af sin hustru, som han havde mistet for kun et halvt år siden.

Hvad ligger der bagved?

Men hvad er nu meningen med opgravningen af de jor-

diske levninger af afdøde slægtninge og denne, i vore øjne makabre præsentation af kranierne ved en fest?

Forklaringen skal søges i den ovennævnte tro på ånder, *ivi'er*. Disse fester afholdes nemlig for at behage de afdødes *ivi'er* og for at vise disse, hvor højt man agter de døde. Derfor var der også sat mad og drikkevarer frem til kranierne, og nu og da brød kvinderne ud i hjerteskrærende gråd og klageråb, og tårerne strømmede dem ned ad kinderne. Også mændene deltager i „underholdningen“ ved at danse en mærkelig runddans, alt imens de med hæse stemmer synger en monoton sang. At der imidlertid også er tænkt på de levende festedeltagere, der samles langvejsfra til disse flerdages fester, derom vidnede de uhyre mængder af fødevarer, der overalt hang ned fra hyttens kuplede loft. Hele vejen rundt række på række af kokosnødder, hist de kartoffelagtige yamsknolde, her de tornede jackfruits, derovre bananklaser, derhenne nydelige pakker med skruopalme pasta og mange steder meget stærkt lugtende lunser af kød og svineindvolde, der kildede en i nakken, når man ikke så sig for!

Under vort ophold i hytten fik vi lov til at tage en serie enestående fotografier — både i sort-hvidt og farve — af dette skuespil, som de færreste hvide mennesker har fået at se. Også en stålbandsoptagelse til Etnografisk Museums pladearkiv lykkedes det os at få gennemført.

Belæsset med gaver, der bl. a. omfattede et levende svin og en levende hane og høne (svinet er senere slagtet og spist, fjerkræet er sendt hjem til Zoologisk Have!) tog vi afsked med de venlige og gæstfri indfødte. Gennem tropenatten sejlede vi hjem til Galathea efter en oplevelse så fantastisk og uvirkelig, at vi aldrig vil glemme den, og hvoraf jeg her har måttet nøjes med en kort og lidet tilfredsstillende beskrivelse.

Singapore, Østens Gibraltar

Imidlertid skal der også være plads til at fortælle jer lidt om Singapore og Bangkok, de to store byer herude, vi har besøgt siden da.

Opholdet i Singapore blev af længere varighed, end selv de mest pessimistiske havde tænkt sig. Da vi kom der til midt i maj, var der vrøvl med elektromotoren i vort store trawlpil, uden hvilke vi er ganske hjælpeløse, hvad fiskerier på dybt vand angår. Derfor gik vi ind til det store civile værft, hvor det i løbet af tre uger lykkedes for værftets folk at ødelægge motoren så grundigt, at vi måtte sende den til den britiske flådes værft i Singapore og selv i mellemtiden dampe til Bangkok for at udnytte tiden.

Selv om vi alle længtes efter at komme ud og tage fat igen på de store dybder, var Singapore ikke det værste sted, man kunne opholde sig under tre ugers tvungent fangenskab. Som Gibraltar vogter Middelhavet, vogter Singapore vejen ud til det fjerne Østen, og den er Englands stærkeste fæstning i disse områder. Dette hindrede dog ikke, at japanerne under krigen erobrede den, fordi

de kom „ad bagdøren“, d. v. s. ned gennem Malaccahalvøens urskove og over det smalle sund, der skiller øen, hvorpå byen ligger, fra fastlandet nordfor. Som i de fleste andre handelsbyer herude, har en masse kinesere slået sig ned her, har overtaget størsteparten af handelen og præger i høj grad Singapore.

Man kunne ikke blive træt af at gå på opdagelse i China Town, hvor der dag og nat og især i aften timerne udfolder sig et vældigt liv. Så at sige alt foregår i fri luft, på gaden eller i butikker og værksteder åbne ud til gaden. I de snævre gyder er himlen næsten formasket af de utrolige mængder af vasketøj, der hænger og vifter på lange pinde, der er stukket ud af vinduerne. Og nede på gaden vrir det med mennesker. Myriader af skævejede børn i ingenting løber rundt mellem gadesælgerne, som forhandler alverdens ting fra europæisk godtkøbskram til mystisk kinesisk medicin, såsom knuste dyretænder, tørrede firben og abehænder, spåner af næsehorns trekanter horn og tallose absolut udefinierbare mærkværdigheder. Interessante er også de kinesiske begravelsesforretninger, hvor man for en ganske billig pris kan erhverve røgelsespinde og papirpenge, som de efterladte afbrænder foran kisten for at give den døde noget med at købe for hinsides.

Kinesisk kokkerering

Men det allersjoveste er dog at iagttage kineserne lave mad og bagefter slå sig ned på den store larmende markedsplads eller ved en tilfældig gadekøks transportable køkken og restaurant og så bare tage for sig af retterne. Med et mesterligt håndslag, erhvervet gennem et langt liv blandt potter og pander, jonglerer de uforstyrrelige kokke med de uendelige mængder af ingredienser, der indgår i en god kinesisk middag, som helst skal bestå af mindst 15 retter. Hvad jeg da prøvede? Tja, meget af det, jeg med aldrig svigtende oplagthed satte til livs i de dage, var mig aldeles ubekendt, men hovedbestanddelene af en og anden ret har jeg dog fået greje på. Jeg nævner i flæng: hajfinnesuppe, salangansuppe, kogt på spiselige fuglereder, fisk i utallige forklædninger, krabbesalat og ristede krabbeæg, rejer på 101 måder, helstegt, bedårende pattegris, stuvede blæksprutter, bambusskud, de særeste svamperetter, årgamle æg og endelig som grundsubstans ris, ris og atter ris eller mahmec, en slags spaghetti. Alt dette — undtagen lige suppen balanceret indenbords pr. spisepinde med en adræthed, der voksede stærkt med øvelsen! — Nuvel, Singapore var også andet end kinesere og mad, men en kinesiskpræget by er noget for sig selv — og så en undskyldning til dem, der ikke kan lide kinesere eller mad!

Zoologisk lå vi ingenlunde på den lade side i de tre uger. Bortset fra studiet af de talrige dyrerester i de kinesiske retter gik vi på jagt efter havdyr til vore samlinger — på koralrev, på mudderflader, på bunden af Singapore-

bugten (ved hjælp af trawl) og under besøg på de interessante fiskefælder, kelong som de hedder på malayisk. De er bygget efter samme princip som de danske bundgarnsnet: vinkelret ud fra kysten en lang række pæle, der gennem et fældesystem fører fiskene ind i en slags gård yderst ude. Her tiltrækkes fisk og blæksprutter om natten af en stærk benzinlygte og svømmer ind over et net, der hviler på bunden af „gården“. 5—10 gange i nattens løb hæves nettet ved et hejseværk til overfladen, så de dyr, der befinder sig over nettet, kan fanges. Når der er rigtig gang i det, koges fiskene med det samme ude på kelang'en, idet hele fiskerfamilien bor i en pælehytte ved siden af fælden.

Gummi og banditter

Som nævnt benyttede vi en del af den ufrivillige ventetid i Singapore til et besøg i Bangkok. Undervejs var vi i land ved en ensomt beliggende dansk gummiplantage midt på Malaccahalvoens østkyst for at ekspeditionens fotograf kunne optage billeder til Dansk Skolefilm. På vej gennem den vidtstrakte plantage blev vi eskorteret af en jeep fuld af politisoldater med strittende maskinpistoler, fordi plantagen til stadighed er udsat for angreb af kommunistbander. Tæt ved gummiabrikken så vi således resterne af en by med 34 arbejderboliger, som en bande på 50 mand fornylig havde nedbrændt, og få dage før havde de hugget en masse gummitræer om som sabotage. Vi var tre, der blev efterladt et sted i plantagen ved en fredelig bæk for at fange dyr, og vi greb os selv i nu og da at kigge nervøst bagud over skulderen, for vi var jo langt uden for rækkevidden af „Galathea“s salutkanoner!

Bangkoks templer

Vi nåede dog alle helskindede til Bangkok og oplevede her en gæstfrihed og hjertelighed, der slog alle rekorder. Lige fra slutningen af forrige århundrede har Danmark haft mange økonomiske og venskabelige forbindelser med Siam eller Thailand, som det hedder i dag. Det er først og fremmest gennem Ø. K., der her har sit hovedkvarter i Østen i en stor flot bygning lige ud til Menamfloden, samt gennem flåden, idet hovedparten af den kongelige thailandske marines officerer er blevet uddannet på søofficersskolen i København og taler udmærket dansk.

Under ledelse af disse hjertevindende og smilende søofficerer foretog vi ture rundt til de berømteste af Bangkoks mange berømte templer. Som på Ceylon er her buddhismen den stærkest udbredte religion. Ubegribeligt skønne er disse templer, der i den karakteristiske siamesiske stil er bygget op omkring stående, siddende eller liggende buddhafigurer. Se templerne på afstand, med de luforgyldte tage med deres morsomme forsiringer — ikke ulig den norske stavkirkes — stræbende mod en azurblå himmel og omgivet af spidse pagoder og et væld af småtempler, hver især en arkitektonisk perle. Se dem ganske

tæt på, med solen glitrende i de gyldne knopper og indlagte fajancesten, der stråler i alle spektrets farver. Lyt til den skære klang af klingre tempelklokker højt over dit hoved, den eneste lyd, der blyder stilheden herinde, hvor tiden synes at stå stille. Og indsnus duften af røgelse i templets dunkle indre, hvor alt lys koncentrerer om den næsten legemstore buddhafigur, udkåret i ren smaragd, klædt i en dragt af guld og diamanter og anbragt på toppen af en høj, forgyldt trone. — Templerne var for mig den største oplevelse i Bangkok; jeg fandt deres fantastiske rigdom på overraskende detaljer langt mere betagende end synet af verdens største, liggende buddha, selv om han er 50 m lang og 15 m høj og har perlemorindlagte fodsåler!

Besøget i Bangkok var et good-will besøg

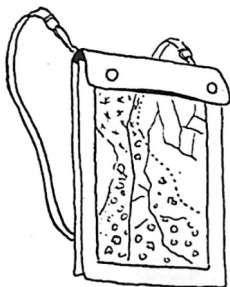
En af aftenene var „Galathea“s officerer og videnskabsmænd inviteret til en pragtfuld gallafest af den thailandske flåde. Under middagen spillede et 50 mands marineorkester, og senere på aftenen gav 20—25 dansere og danserinder os et strålende indblik i de siamesiske tempeldanse. Den ledsagende musik leveredes af et yderst blandede orkester med bambus-xylofoner, tam-tam-agtige trommer og en slags enstrengt kontrabas som de vigtigste in-

En yndig, siamesisk tempeldanserinde

November måned 1951

Saa travet vi ud — med:

VÅNDRERTASKER

Grå ravnudug med bred rem	kr. 12,75—9,50
Korpsets bekendte model, grå, to lynlåse	kr. 17,85
Samme model med lyse, cromgarvede	
kanter og rem	— 20,50
Kit-kat skoletaske	— 22,40
Okschudtaske	— 35,00
Føretaske, svensk model, plastik, kortmappe	
og rum med pung og blyantholder	— 39,40

KORTTASKER

Celluloidmappe med dobbelt rude	kr. 4,25—3,25
Korttaske med dobbelt rude	kr. 7,85
— med læderbagside	kr. 13,10—12,85
Føretaske med to rum, plastik	kr. 18,85
Samme model, læder	— 21,50

KOMPAS

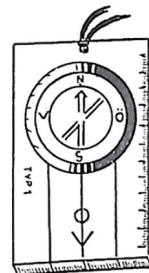
Dansk-Viking med drejeligt kompasshus	kr. 4,00
Terra, vædskefyldt med luftblære	— 5,50
Silva, type 2	— 22,50
— type 8, med lup	— 37,50
— type 15, med spejl	— 40,00
Læderetui til kompas	kr. 6,00—4,85—4,25—3,50

KORTMAALERE

Geodætisk Instituts model, med etui	kr. 1,25
Schweizisk fabrikat med hjul	— 12,25

Bog om Orientering:

Med kort og kompas	kr. 9,50
indbundet	— 12,50

Skriver du dine breve på spejderbrevpapir?

Blokke enten med en af Trilles tegninger	
eller med spejderemblemer	kr. 2,00
Oktav	— 3,25
Kvart	— 1,25
Kuverter, 25 stk. med emblem	
Stort udvalg i brevmapper til gavebrug.	

SIDSTE NYT!

Studieboxe med fanekort og blade	kr. 3,50
Ringbind med blade	— 4,50
Løse blade til studieboxe og ringbind,	
pr. 50 stk.	— 1,50

Vi har fået en pæn og meget billig hvid	
stofhandske, størr. 6—6½—7	kr. 4,85

Pigespejderdepotet . LUNDSCADE 6 . KØBENHAVN Ø

strumenter. Dansene har deres rod i folkesagn, og i flere af dem indgår abeagtige trolde med græsselige masker for ansigtet. Dansernes dragter er et farvestrålende brus af silke og guld, og lige så frytgindgydende de mandlige trolde kan virke, lige så yndefulde og raciose er danserinderne.

En anden aften var det „Dansk Samfund, Siam“, der inviterede hele „Galathea“s besætning til en såre fornøjelig fest. Vi svarede med hele tre receptioner ombord, en for siamesiske søofficerer og videnskabsmænd, hvor også prinsregenten gæstede skibet og interesseret studerede vore fangster, en for de 150 danske og andre skandinaver i Bangkok og endelig en for særligt gode venner af dansk eller siamesisk herkomst. Der var lidet husrum men så meget desto mere hjerterum ombord.

Min forbindelse med de lokale spejdere i Singapore og Bangkok måtte indskrænkes til korte besøg på korpskontorerne, hvor jeg fik en del oplysninger om malayiske og siamesiske spejdere, som jeg forhåbentlig ved lejlighed kan delagtiggøre jer i.

Efter en dejlig Bangkok-uge slog afskedens tunge time, og vi vendte tilbage til Singapore, hvor motoren heldigvis var ved at være i orden. Da den var helt tip top, blev den sat ombord, og straks efter gik vi igang med at spole den nye wire, der var blevet sejlet ud til Singapore, over på tromlen ombord. Det tog sin tid, for med sine 12 km er den verdens længste, spundet i eet stykke; den har en diameter på 9 mm i den yderste ende og 22 mm i den inderste.

Kort før vi lagde Singapore endelig bag os, blev jeg inviteret på en herlig flyvetur over staden i en åben topersoners Tiger Moth, men det er en anden historie, som også Kipling siger. Den tur, så lidt som det fiskeri vi trods alt har foretaget mellem Nicobarerne, Singapore og Bangkok, bliver der ikke plads til at omtale. Til gengæld vil jeg i sandhed kunne tage revanche, hvad fiskerierne angår, når jeg i næste nummer skal delagtiggøre jer i resultaterne af vore forestående trawlinger på verdenshavets største dybder, som indtil nu har været utilgængelige for menneskelig udforskning.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302 „PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 8. november

45280